

ПРИМЉЕНО: 09. 07. 2016

9⁵⁰

Орг.јед.	Број
01	7-233/16

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
Посланичка група
Партије уједињених пензионера Србије (ПУПС)
9. фебруар 2016. године
Београд

НАРОДНА СКУПШТИНА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
- ПРЕДСЕДНИКУ -

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине Републике Србије („Службени гласник Републике Србије“ 20/2012 – пречишћени текст), на **ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРЕКРШАЈИМА** подносим следећи

АМАНДМАН

Члан 5. мења се и гласи:

„Члан 5.

У члану 160. после става 5. додају се ставови 6. и 7, који гласе:

„Ако писмено не може да се достави на адресу из члана 158. став 1. овог закона, суд ће проверити адресу и ако се при поновљеном покушају писмено не може доставити на адресу на којој је лице пријављено, поступиће се на начин прописан у ставу 2. овог члана.

О немогућности достављања на адресу на којој је лице пријављено у евиденцији пребивалишта, суд ће обавестити орган надлежан за вођење те евиденције.“ “

Образложење

Предложеном одредбом члана 5. Предлога закона, предлагач је очигледно имао намеру да у случају немогућности достављања писмена у прекршајном поступку лицу које је из неког разлога одсутно са адресе коју је дало овлашћеном службеном лицу приликом откривања прекршаја убрза поступак достављања налагањем суду да провери да ли је та адреса уједно и пријављена адреса пребивалишта. Уједно, на тај начин би се, што се из образложења предлога закона види, омогућила и примена одговарајућих одредби закона којим се уређују пребивалиште и боравиште грађана.

Међутим, сматрам да је ради јасноће и ефикасније примене, неопходно да се наведена одредба допуни и прецизира у правцу увођења обавезе суду да да достави повратну информацију надлежном органу за вођење евиденције пребивалишта, тј. полицији, како би тај државни орган могао имати сазнање да се ради о лажно пријављеном пребивалишту или да лице више стално не станује на наведеној адреси, те могао применити надзорна овлашћења из члана 18. Закона о пребивалишту и боравишту грађана.

Ово стога што формулација предложене одредбе указује на то да суд има обавезу да једино од полиције прибави информацију о томе да ли је адреса на коју доставља писмено уједно и пријављено пребивалиште, али не и да потпом полицију обавести о томе да писмено поново није могло бити достављено, услед чега у пракси може доћи до двојакних тумачења и осујећења намере предлагача да се на тај начин, сарадњом државних органа, уједно што боље устроји и евиденција пребивалишта и избегне потенцијално одуговлачење и застаривање поступка услед немогућности доставе аката.

НАРОДНИ ПОСЛАНИК
Слободан Величковић

ПРИМЉЕНО: 09. 02. 2016

1537

Орг.јед.	Број	Прилог	Вредности
01	7-233/16		

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА

Посланичка група

БОРИС ТАДИЋ-Социјалдемократска странка, Заједно за Србију, Зелени Србије

9. фебруар 2016. године

Београд

ПРЕДСЕДНИКУ
НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине, на Предлог закона о изменама и допунама Закона о прекршајима подносимо:

АМАНДМАН I

У члану 10. после става 1. додаје се нови став 2. који гласи:

„Став 5. брише се.“

Постојећи ст. 2 и 3. мењају се и гласи:

„О задржавању осумњиченог суд доноси решење о задржавању које мора бити уручено осумњиченом без одлагања, а најкасније у року од четири часа од часа задржавања.

Против решења о задржавању осумњичени или његов бранилац имају право жалбе.“

Образложење

Амандманом се предлажу две интервенције у члану 10, односно члану 190. који се чланом 10. мења и допуњује.

Прва интервенција предвиђа да се мера задржавања може изрећи само решењем суда, не и наредбом. Овакво решење се предлаже амандманом из два разлога: прво, против наредбе није могуће изјавити жалбу, а друго, ако се већ допунама предвиђа да се у случају задржавања осумњиченог доноси решење о задржавању, те да је дозвољена жалба на решење, нема разлога да малолетна лица буду у лошијем положају.

Други део амандмана односи се на интервенције у погледу решења о задржавању. Наиме, чланом 190. предвиђено је да до задржавања долази у случају када приведно лице не може одмах бити приведено суду. Имајућу то у виду није могуће да се о привођењу осумњиченог доноси решење о задржавању. Поред тога, у члану 190. став 1. предвиђено је да овлашћени полицијски службеник може и без наредбе суда привести лице затечено у вршењу прекршаја.... Дакле привођење се спроводи на основу наредбе суда, а изузетно и без наредбе. Привођење не значи нужно и задржавање. Приведено лице се може одмах извести пред суд. Међутим, уколико је потребно да се лице задржи, дакле да му се ограничи слобода кретања, онда је неопходно да о оваквом ограничењу одлучује суд решењем, а задржаном лицу се мора омогућити право жалбе, што је у извесном смислу и предложеним изменама и решено. Али не може се навести да се о привођењу осумњиченог доноси решење о задржавању, када у првом ставу стоји да се може привести лице и без наредбе. Морају се јасно разграничити две

ствари: привођење, које се може спровести на основу наредбе, а изузетно и без наредбе и задржавање, које се може одредити само решењем.

Предлажемо да се у погледу рока за изрицање жалбе дозволи општи рок за жалбу. Наиме, одређивањем преклузивног рока од четири часа за изјављивање жалбе отежава се заштита права осумњиченом. Жалба је његово право и рок мора бити установљен тако да може ефикасно и заштити своје право.

Предлажемо и да се право на подношење жалбе постави алтернативно, односно да жалбу може поднети **осумњичени или његов бранилац**. Истовремено скрећемо пажњу да у је у Предлогу закона направљена омашка јер је предвиђено да против решења о задржавању (које се доноси према осумњиченом) право жалбе има **окривљени**.

А М А Н Д М А Н II

Члан 20. брише се.

Образложење

Предложени члан 20. Предлога закона, којим се мења члан 336. тако да се лицу које није платило новчане казне, а у сврху наплате новчане казне, трошкова поступка и других досуђених новчаних износа, неће дозволити издавање возачке дозволе, издавање потврде о регистрацији возила и сл... представља кршење Уставом зајемчене слободе кретања, те у том смислу предлажемо његово брисање.

Посебно је спорна одредба тог члана којим се предвиђа да се и другим посебним законима може прописати ускраћивање других дозвола и документа.

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

Марко Буришић

проф. др. Нинослав Стојадиновић

Александар Сенић

Биљана Хасановић-Кораћ

Горан Богдановић

Бранка Каравидић

Слободан Хомен

Мирослав Маринковић

мр еп. Благоје Брадић др. stom.

Иван Карић

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
Посланичка група Демократска странка
9. фебруар 2016. године
Београд

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 09. 02. 2016

Орг. јед.	Број	Прилог	Вредности
01	7-233	/	

ПРЕДСЕДНИКУ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине Републике Србије, на Предлог закона о изменама и допунама Закона о прекршајима, подносимо амандмане:

АМАНДМАНИ

У Предлогу закона о изменама и допунама Закона о прекршајима, члан 14. мења се и гласи:

„Члан 14.

Члан 235. мења се и гласи:

„Члан 235.

О споразуму о признању одлучује суд, који споразум може одбацити, усвојити или одбити.

Суд ће споразум о признању одбацити ако је поднет након доношења првостепене одлуке. Против решења о одбацавању споразума о признању жалба није дозвољена.

Суд о споразуму о признању одлучује на рочишту на које се позивају овлашћени подносилац захтева, окривљени и бранилац, а о рочишту се обавештавају оштећени и његов пуномоћник.

Рочиште из става 3. овог члана одржава се без присуства јавности.

Суд ће решењем одбацити споразум о признању ако на рочиште не дође уредно позвани окривљени и не оправда своје одсуство.

Рочиште из става 3. овог члана се може одржати и без присуства уредно позваног овлашћеног подносиоца захтева.”

Образложење

Предлогом закона о изменама и допунама Закона о прекрашајима, Влада је предложила брисање одредби које предвиђају одржавање рочишта поводом достављеног споразума о признању.

Имајући у виду одредбе члана 236. Закона о прекршајима, које прописују да ће суд усвојити споразум само ако УТВРДИ да је окривљени свесно и добровољно признао прекршај који је предмет захтева, као и да је окривљени потпуно свестан свих последица закљученог споразума, а посебно да у потпуности разуме да се споразумом одриче права на суђење и улагање жалбе, онда је јасно да је одржавање рочишта неопходно како би суд уопште могао на озбиљан

начин да утврди да ли су испуњени напред наведени услови за усвајање споразума.

Уколико би се укинуло одржавање рочишта, поставља се питање на који начин би суд могао да утврђује да ли је окривљени свестан последица закљученог споразума и да ли га разуме.

А М А Н Д М А Н И

Члан 15. мења се и гласи:

„Члан 15.

У називу члана 236. реч: „Решење“ замењује се речју: „Одлука“, а члан 236. мења се и гласи:

„Члан 236.

Суд ће пресудом усвојити споразум о признању ако утврди:

1. Да је окривљени свесно и добровољно признао прекршај, односно прекршаје који су предмет захтева и да је искључена могућност признања окривљеног у заблуди;
2. Да је споразум закључен у складу са одредбама члана 234.овог закона;
3. Да је окривљени потпуно свестан свих последица закљученог споразума, а посебно да у потпуности разуме да се споразумом одриче права на суђење и улагање жалбе против пресуде суда донете на основу решења о усвајању споразума;
4. Да споразумом о признању нису повређена права оштећеног или да он није противан разлозима правичности.

Када није испуњен један или више услова из овог члана, суд ће донети решење којим се одбија споразум о признању. Признање окривљеног дато у споразуму који од суда није прихваћен, не може бити доказ у прекршајном поступку.

Када решење из претходног става овог члана постане правоснажно, споразум и сви списи који су са њим повезани издвајају се у посебне списе и уништавају се пред судом, о чему се саставља службена белешка у том посебном предмету.

Одлука суда о споразуму о признању доставља се овлашћеном подносиоцу захтева, окривљеном, браниоцу, оштећеном и његовом пуномоћнику. “

О б р а з л о ж е њ е

Предлогом закона о изменама и допунама Закона о прекрашјама, Влада је предложила брисање одредби које предвиђају да суд оцењује и правичност предложеног споразума. Сматрамо да је такво решење лоше јер суду треба оставити могућност да приликом одлучивања о усвајању споразума узме у обзир и разлоге правичности, не само ради заштите јавног интереса, већ и права и интереса како окривљеног, тако и оштећеног у поступку.

Такође, Влада је предложила брисање одредби које прописују обавезу достављања одлуке суда о споразуму оштећеном и његовом пуномоћнику, што представља потпуно игнорисање права и правних интереса оштећеног које за последицу има и спречавање оштећеног да у прекршајном, али и другим поступцима даље остварује своја права која су повређена учињеним прекршајем. Сматрамо да оштећени има право да буде упознат са свим одлукама суда, а посебно због тога што се у прекршајном поступку не одлучује само о прекршајима из области саобраћаја, већ и рада и радних односа, здравствене и социјалне заштите, образовања и др., те би одлуке суда о одговорности окривљеног могле бити од значаја за остваривање права оштећеног, не само пред прекршајним судом, већ и пред другим државним органима.

А М А Н Д М А Н Ш

Члан 16. мења се и гласи:

„Члан 16.

У називу члана 237. реч: „решења“ замењује се речју: „одлуке“, а члан 237. мења се и гласи:

„Члан 237.

Против решења суда о одбијању споразума о признању, жалбу у року од 8 дана од дана достављања решења могу изјавити овлашћени подносилац захтева, окривљени и његов бранилац.

Против пресуде суда о усвајању споразума о признању није дозвољена жалба окривљеног, браниоца и представника подносиоца захтева, а жалбу могу изјавити оштећени и његов пуномоћник у доку из става 1.овог члана.

Благовремену и дозвољену жалбу суд ће доставити другостепеном прекршајном суду у року од 3 дана од дана пријема жалбе.

О жалби из става 1. и 2.овог члана одлучује другостепени прекршајни суд у року од 15 дана од дана пријема жалбе.““

О б р а з л о ж е њ е

Предлогом закона о изменама и допунама Закона о прекрашајима, Влада је предложила брисање одредби које предвиђају право оштећеног на жалбу против пресуде суда о усвајању споразума о признању. Сматрамо да предложене измене нису у складу са чланом 36. Устава РС који јемчи једнаку заштиту и право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу. Стога, сматрамо да је неопходно прописати право оштећеног на жалбу против пресуде суда о усвајању споразума о признању.

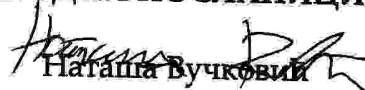
А М А Н Д М А Н И V

Члан 20. брише се.

Образложење

Предлогом закона о изменама и допунама Закона о прекрашајама, Влада је предложила да се кажњеном лицу не дозволи издавање возачке и сабраћајне дозволе, одјава возила и сл. уколико у потпуности не измири дуговани износ на име изечених новчаних казни, трошкова поступка и других досуђених новчаних износа који су евидентирани у регистру новчаних казни. Сматрамо да је ова одредба у супротности са Уставом РС и да спречава остваривање права на слободу кретања (члан 39. Устава), права на имовину (члан 58. Устава), права на рад (члан 60. Устава) и др. , те да је из тог разлога треба брисати.

НАРОДНИ ПОСЛАНИЦИ

Наташа Вучковић

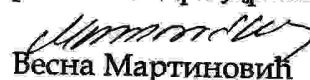

Гордана Чомић

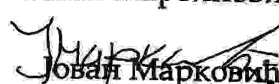

Дејан Николић

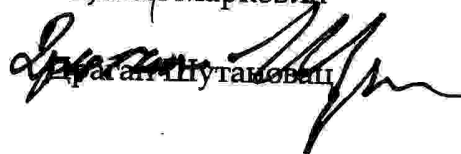

Горан Ћирић

Васиља Божовић

мр Александра Јерков

Весна Мартиновић

Јован Марковић

Драгана Путаковић